

Země Nezemě

Starý vysloužilý kočár tažený dvěma starými vysloužilými koňmi vjel na přístavní molo. Harašení rozviklaných kol poskakujících po křivých prknech probudilo Petra z neklidné dřímoty. Uvnitř kočáru bylo horko a dusno, vzduch byl prosycený pachem pěti malých chlapců a jednoho velkého muže, z nichž ani jeden nechoval přehnanou lásku k očistě.

Petr byl vůdcem chlapců, protože byl nejstarší. Ale možná také nebyl. Petr neměl tušení, kolik je mu opravdu let, a tak si vždycky určil věk, který mu nejlíp vyhovoval, a nejlíp mu vyhovovalo být pokaždé o rok starší než nejstarší z jeho druhů. Když Petr vystupoval jako devítiletý a do sirotčince svatého Norberta pro nezvládnutelné chlapce přišel nový kluk, který řekl, že je mu deset, oznámil Petr, že je mu jedenáct. Taky dokázal nejdál doplhnout, což ho bez debat činilo vůdcem samo o sobě.

A jako vůdce měl za všechny odpovědnost. A události dnešního dne se mu pranic nelíbily. Chlapcům bylo pouze řečeno, že odjedou někam pryč lodí. Přestože místo, kde posledních sedm let žil, z duše nenáviděl, čím déle se jízda kočárem protahovala, tím děsivěji mu znělo v hlavě slovo „pryč“.

Ze svatého Norberta vyjeli za tmy, ale teď viděl Petr kulatým postranním okénkem, že začíná svítat. Mžouravě vykoukl ven a vpředu uviděl temný stín tyčící se nad molem. Petrovi se zdálo, že vidí příšeru, které ze zad trčí dlouhé ostny. Ani trochu se mu nezamlouvala představa, že té příšeře vstoupí do útrob.

„To je ta loď?“ zeptal se. „Ta, co na ní pojedem?“

Hbitě se přikrčil, aby se vyhnul pěsti velikosti dobře prorostlé kýty, která patřila Edwardu Grempinkovi. Vždycky si bedlivě hlídal, kde ta pěst je. Už se před ní uhýbal sedm let. Grempink, druhý ve vedení sirotčince svatého Norberta, byl muž mnoha pravidel – mnohá z nich vzniklá až za dané situace – jejichž dodržování si vynucoval pěstí za ucho. Bylo mu jedno, za čí ucho dopadne; pokud se týkalo Grempinkina, chlapci porušovali pravidla všichni.

Tentokrát jeho pěst dopadla na ucho patřící klukovi jménem Thomas, který v kočáře podřimoval zhroucený vedle přikrčeného Petra.

„AU!“ vykřikl Thomas.

„Říká se *pojedeme*,“ zdůraznil pan Grempink. Působil u svatého Norberta zároveň jako učitel mluvnice.

„Ale já jsem nic ... AU!“ vyjekl Thomas, když na něho podruhé dopadla pěst pana Grempinkina, který měl přísná pravidla ohledně odmlouvání.

Chvilí bylo v kočáře až na kodrcání kol ticho. Pak to Petr zkusil znovu.

„Pane Grempinkine,“ řekl, „je tohle naše loď?“ Jedním okem si hlídal pěst pro případ, kdyby ho mluvnice opět zradila.

Petr uvažoval, že by mohl zkusit utéct, ale nebyl si jistý, jestli je to možné – utéct pryč od „pryč.“ A stejně si nemyslel, že má na útěk nějakou šanci, všude se hemžili námořníci a přístavní dělníci. Vozy a kočáry. Blízko lodní zádi nastupovali po rampě s provazovým zábradlím lidé v noblesních šatech. Na přídi přiváděli na loď po strmém prkně několik vepřů a krav, za nimiž následovali obyčejní lidé, oblečení podobně jako Petr a jeho přátelé.

Gremppkin vyhlédl kulatým okénkem ven a zazubil se, ale nebyl to přívětivý úsměv. V jeho těle nebylo přívětivé kostičky.

„Ano, to je vaše loď,“ řekl. „*Země Nezemě*.“

„Co je *Země Nezemě*?“ zeptal se kluk jménem Prentiss, který byl v sirotčinci poměrně nový, a proto si pěsti nevšiml, dokud mu nepřistála za uchem.

„AU!“ vykřikl.

„Neptej se hloupé otázky!“ přikázal Gremppkin, který definoval „hloupé otázky“ jako ty, na které nedokázal odpovědět. „Jediné, co potřebuješ vědět, je fakt, že tahle loď bude příštích pět týdnů vašim domovem.“

„Pět týdnů?“ vykulil oči Petr.

„Pokud budete mít štěstí,“ usklíbl se Gremppkin a vyklonil se z okénka, aby si prohlédl oblohu. „Pokud vás bouře nezažene někam do pekel.“ Znovu se usmál. „Nebo se nestane něco ještě horšího.“

„Horšího než peklo?“ vyzvídal James.

„Tím myslí, že se loď potopí,“ vysvětlil Tlouštík Ted, který měl dar vidět všechno černě, „a my skončíme ve vodě, budeme muset plavat a bojovat o život.“

„Ale já plavat neumím,“ namítl James. „Žádný z nás neumí plavat.“

„Já umím,“ prohlásil Tlouštík Ted hrdě.

„Ty umíš *plout*,“ opravil ho Petr. Tomu se zasmál dokonce i Gremppkin, za okoralými rty se zableskly zažloutlé pahýly zubů.

Petr se podíval dál podél přístavního mola a uviděl mnohem hezčí a větší loď, černě natřenou a celou blyštivou. Na rozdíl od *Země Nezemě* měla její posádka slušivé uniformy. Také ji právě nakládali a zřejmě byla téměř připravená k vyplutí. Kdyby si tak mohl z těch dvou lodí vybrat...

„To máte fuk,“ řekl Gremppkin, najednou rozjařený a v lepší náladě. „Plavat, potopit se, vznášet se na vodě – žraloci se o vás všechny postarají dřív, než budete mít možnost se utopit.“

„Žraloci?“ polekal se James.

„Obrovské ryby se spoustou zubů,“ řekl Tloušťík Ted. „Žerou lidi.“

„A co když v moři žádný lidi nejsou?“ zeptal se Thomas. „Co potom žraloci žerou?“

„Velryby,“ řekl Tloušťík Ted. „Ale lidi mají radši. A v moři je vždycky spousta lidí, lodi se pořád potápějí. Slyšel jsem o jedné... AU!“

„Tak dost, vy žvanilové,“ okřikl je Gremppkin, který měl pravidlo o přílišném žvanění.

Kočár zastavil vedle lodi. Zatímco se Gremppkin s chlapci soukali ven, přidupal po prkenné lávce statný holohlavý muž a přistoupil ke kočáru.

„Vy jste Gremppkin?“ zeptal se.

„Ano, jsem,“ přikývl Gremppkin. „A vy jste...?“

„Slank. William Slank. Pobočník, druhý v pořadí ve velení *Země Nezemě*.“ Muž se zatvářil, jako by se omylem zakousl do nahníle sušené švestky. Petrovi došlo, že Slankovi se nezamlouvá být druhý v čemkoliv. „To jsou ti sirotci?“

„To jsou oni,“ přikývl Gremppkin. „A rádi vás vidí.“

„Kluci mě nezajímají,“ ušklíbl se Slank.

„Tak to vás tihle nebudou zajímat určitě,“ řekl Gremppkin.

„Už jsme měli kluky na lodi dřív,“ řekl Slank. „Všechno obrátí vzhůru nohama, ani krysám nedají pokoj.“

Chlapci se po sobě podívali. *Krasy?*

„Nejlepší je držet disciplínu,“ poučil ho Grempinkin a na potvrzení svých slov vypálil pěstí do strany, aniž se podíval, kam dopadne. Zasáhla Prentisse a ten, protože byl nováček, se dosud nenaučil, že není moudré stát Grempinkinovi po pravici.

„AU!“ vykřikl Prentiss.

„Pane Slank,“ obrátil se James na Slanka, „na lodi jsou krasy?“

„Krasy necháš na pokoji!“ osopil se Slank na Jamese a uštědřil mu jednu za ucho. „Když dojde jídlo, je z nich chutná svačinka.“

„Dojde jídlo?“ zděsil se Tlouštík Ted, najednou neschopný udělat krok. „Kdy?“

Slank mu dal jednu za ucho a řekl: „Až sníme tebe.“

Grempinkin souhlasně přikývl, přesvědčený, že zanechává chlapce v dobrých rukou. Petr rychle přešel okolí pohledem a hledal místo, kam by mohl utéct a skrýt se. Viděl obchod, kde prodávali kladky a konopná lana. Pak několik hospod, co se jmenovaly *U nasoleného psa* a *Zpěv mořské panny*. *Mořské panny?* Petr uvažoval. Ale kam se podíval, všude samí námořníci, přístavní dělníci, drsní chlapi s drsnými rukama. Nestačí uběhnout ani deset kroků, než ho jeden z nich popadne za límec. Pokud ho Slank nedopadne první.

„Vyrázím zpátky do svatého Norberta,“ řekl Grempinkin. Obrátil se ke kočáru, na chvíli se zarazil a otočil hlavu. „Dávejte na sebe pozor, chlapci,“ řekl.

Byla to nejprívětivější slova, jaká Petr za celých sedm let od Grempinkina slyšel.

„Dobrá,“ řekl Slank, když Grempinkin vykročil ke kočáru. „A vy, kluci, si nastupte. Čekáme ještě poslední náklad a pak zvedáme kotvy.“

Petr sjel pohledem k hezčí lodi dole na molu. Přicházelo k ní několik vojáků s ručnicemi a bajonety. Měli nažehlené modré uniformy a nablýskané boty. Pochodovali po obou stranách vozu

taženého koňmi, na kterém byla dřevěná truhlice, celá omotaná řetězy s visacími zámky.

Chlapci zaváhali. Poprvé se lépe podívali na palubu *Země Nezemě*. Nebyla tak velká, jak čekali, a zdála se stará a špatně udržovaná – roztřepaná lana, odlupující se nátěr, na prknech trupu dole u vody zelený slíz a sumýši.

„Pohněte sebou!“ pobízel je Slank.

„Já neumím plavat,“ zašeptal James.

„Všechno dobře dopadne,“ uklidňoval ho Petr. „Nemůže to být horší než u svatého Norberta.“

„Může,“ namítl Tloušťík Ted. „Dojde jídlo.“

„Žraloci,“ připomněl Thomas. „Krysy.“

„Všechno dobře dopadne,“ opakoval Petr a vykročil po lávce nahoru k lodi, znovu v úloze jejich vůdce. Ale přitom nepřestával dumat o možnosti, jak by mohl utéct ještě před vyplutím.